

No, no són Starsky i Hutch, sinó *Los Románticos Empedernidos* que participen al Festival de Comèdia des de l'Almazan.

La llengua (bruta) dels comedians

L'humor d'aquí i el que ve de fora es troben al primer Festival de Comèdia. La Laura Serra es pregunta què és 'stand-up comedy'.

No se sap ben bé d'on surt aquesta febre per fer monòlegs humorístics. Hi ha qui marca com a referent el gran Joan Capri ("píqui-raquí-rasquí-píqui") o bé Gila i el seu inseparable telèfon, però més enllà de mites traspassats, el comú dels mortals assenyalaria Andreu Buenafuente com a incitador de la plaga. Ara bé, els mestres de veritat en això de fer humor en solitari sobre temes quotidians, amb mala llet i espontaneïtat, parlen en anglès i no porten la llicència apresada.

Amb el 'Proficiency' sota el braç

Fora dels límits dels mapes que ensenya cada vespre Tomás Molina, triomfa l'*stand-up comedy*. I no, no és el mateix que els nostres monòlegs. "En l'*stand-up comedy* l'artista escriu el seu propi material, no hi ha un guionista al darrere i un actor que l'interpreta, com passa aquí. L'altra característica és que hi ha molta interacció amb el públic. Mai no saps què pot passar. Una cervesa que cau o algú que es mou, donen peu a una brometa", explica Valeska Magalhães, codirectora del Giggling Guiri Comedy Club que porta periòdicament a Madrid i Barcelona

els millors comedians del món que estan de gira. La televisió, com aquí, ha alimentat i fet créixer aquests animals de l'humor, però els escenaris teatrals continuen sent el seu espai natural (només cal veure les pàgines que dediquen a aquest gènere els *Time Out* de Londres i Nova York). Més que una moda, allà és una tradició que va néixer als anys cinquanta amb el vodevil i que s'ha estès a tots els països anglofons. Si voleu saber què carai és això de l'*stand-up comedy*, aquest cap de setmana en podreu veure alguns exemples (si parleu idiomes, *of course*) com a caps de cartell del primer

"El que fan a la tele és una fórmula: si canvies un actor per un altre és igual"

Festival Internacional de Comèdia, que s'estendrà per escenaris tan poc habituals com el Lotus Theater, El Centre, el Ryans Paradis o el Belchica.

Però traiem pit! A Barcelona també hi ha espais que fa temps que es dediquen a fer riure sense pudor (tot i que no muda i no sona gens intel·lectual), com el Teatreneu (font inesgotable de monologuistes per a El Terrat), l'Almazan i l'eclèctic Café Teatre Llantiol, que s'uneixen al Festival de Comèdia. Al Llantiol,

precisament, hi actua cada primer dijous de mes Rachel Arieff, un bon exponent (potser l'únic) d'*stand-up comedy* en castellà. "El que fan a la tele d'aquí és una fórmula: pots intercanviar un monologuista per un altre i és igual. L'*stand-up*, en canvi, té molt de personalitat de l'artista, conté veritat i per això la gent s'ho creu, i riu encara que no hi estiguin d'acord".

L'humor, més que paraules

Que els nostres artistes no facin com els guiris de la resta del món, però, "no vol dir que siguin pitjors", afirma Magalhães. El Festival de Comèdia no té fronteres i la programació confirma que s'hi val tot, si acaba fent riure. Un exemple? Les estrelles de *Disco Baby* de l'Almazan, que fan "una barreja de clown, pantomima, comèdia i música, on ens saltam de tant en tant el guió en funció de com estem o... de si hi ha algun calb al públic", amenaça Mila Von Chobiak. També passejaren el seu morro pel Llantiol els *one-man-show* Francis Monferrer, Daniel Higiénico i Alejandra Jiménez-Cascón (àlies la Disco del Chikicuatre). I si creieu que vosaltres podeu fer cargolar de riure el respectable amb la vostra gràcia natural, el Festival us cedeix un escenari amb el micro obert. Que tremoli Buenafuente.

Festival Internacional de Comèdia de Barcelona. Diversos espais. Fins dimarts. www.festivaldecomedia.cat

Espietes

Fan tard

▣ Amb cinquanta anys de retard arriba als nostres escenaris el *Play with a Tiger* de Doris Lessing. Llàstima, perquè els conflictes que planteja han envellit també mig segle... Quin sentit té dur-los ara a escena? Que potser el premi Nobel converteix Lessing en una dramaturga que s'ha de revisar? Si és així, només queda desitjar que Le Clézio, el darrer guardonat, no tingui un drama inèdit escrit, posem, al 68, descobrint-nos que sota les llambordes hi ha la platja...

▣ De tant en tant, degota la informació relacionada amb el futur de l'Arnaú, però sembla que sempre és la mateixa. Mai no hi ha dades concretes, xifres, noms. Només promeses difuses i projectes a mitjà o llarg termini, d'aquests que queden bé davant l'opinió pública. Ara ens diuen que el vell teatre recuperarà la memòria del Paral·lel. I quan serà? (Silenci) Res, ningú no contesta.

▣ Els artistes més transgressors reclamen espais d'exhibició. És una petició molt legítima, però no ho és que el seu portaveu, Roger Bernat, es queixi dels teatres públics. Roger, rei, que tu vas estar el 2000 a la Sala Tallers del TNC i estrenes regularment al Lliure i al Mercat...

▣ El Goya va acollir un debat sobre l'ensenyament en el segle XXI. No podria sortir de gira aquest debat, com fan els espectacles? A la localitat alacantina de Rojals (sí, allà on els Forasters de Belbel van aixecar tanta polseguera), hi podrien fer uns quants bolos, a veure si hi aprenen alguna cosa.

▣ Us heu donat que els últims anys hi ha un flux migratori (teatral) de catalans cap a Madrid? Hi han anat Mario Gas, Orella, Albiol... i properament Pavlovsky. Si, d'acord, Àngel Pavlovsky no és català de la ceba, però amb tants anys com fa que paga impostos a Catalunya, és tan nostrat com la Moreneta. Fem un esforç per retenir-los, home!

Tom Lainer